

Bediüzzaman'ın Risale-i Nur Külliyyatı'nı şimdilerde hepimiz kitabevlerinden kolayca alabiliyoruz. Peki, bu eserler bugüne nasıl geldi dersiniz? Evlerde, bahçelerde, dağlarda hapishanelerde hiç durmadan yazılarak elbette... Bazen hanımların tuttuğu mumların ışığında, bazen bir kibrit kutusunun üzerine yazılan Risaleleler, bugün de Kur'an harfleriyle ve elle yazılmaya devam ediliyor.

Bediüzzaman Said Nursi'nin vefatının üzerinden 50 yıl geçti ama onun yazmış olduğu eserler günümüzde hala tazeliğini koruyor. 130 parça risale ve 14 büyük kitaptan oluşan Risale-i Nur Külliyyatı, bugün kitabevlerinden kolayca edinebildiğimiz eserler gibi matbaalardan çıkıp elimize ulaşmadı. Yazıldığı yıllarda yasaklanan bu kitaplar, elden ele gizlice ulaştırılarak yollarda, evlerde, bahçelerde, hapishanelerde bin bir zorluklar yaşanarak Kur'an harfleriyle el yazması ile çoğaltıldı.

Binlerce evde kalemler gece gündüz çalıştı. Eserler okuyacak olanlara ulaştırıldı. İlk dönemde Osmanlıca yazılan bu eserler 1956'dan itibaren yeni harflerle de basılmaya başlandı. **Said Nursi'nin talebelerine gösterdiği hedeflerden biri de Kur'an hattının korunmasıydı.** Talebeleri onun bu vasiyetine uyarak eski harfleri bilmeyenler için bir yandan eserleri latin alfabesiyle neşrederlerken bir yandan da bu gaye ile Osmanlıca olarak yazıp okumaya devam ettiler.

RİSALELER İLK GÜNKÜ GİBİ OSMANLICA YAZILIYOR

Divit, mürekkep, kâğıt ve ışıklandırılmış bir masa... Bu tablo hepimizin kafasında nostaljik bir imge oluşturuyor.

Risale-i Nur külliyyatını

bugün Osmanlıca çoğaltanlar

için bu tablo bir nostalji değil hayatlarının bir parçası adeta. Bizde buna tanık olmak için

Hayrat Vakfı

'na gidiyor ve vakfın yönetim kurulu üyesi

Ali Kurt

ile nurları, yazıyı konuşmaya başlıyoruz.

Bediüzzaman Said Nursi'nin Kur'an harflerini muhafaza etmeyi çok önemseydiğini

anlatarak başlıyor konuşmasına ve nurlardan okuduğu bölümlerle kanıtlıyor bu fikri. Eserlerde Osmanlıca yazıyı muhafaza etmenin talebeliğin en önemli hizmetlerinden biri olarak gösterildiğini söylüyor. Bediüzzaman Said Nursi'nin risalelerin birçok yerinde nurları yazan ve yazdırana dua ettiğini öğreniyoruz.

HEDİYEYE NE HACET, YAZILAR BANA ŞEKERDİR

Risaleler günümüzde Osmanlıca ve latif harfleriyle basılmakla birlikte nur talebelerinden Yazıcılar olarak bilinen ve üstadın en yakın talebelerinden Hüsrev Altınbaşak'ın etrafında toplanan bu grup Osmanlıca yazmaya devam ediyor. Bir fikri anlamının en iyi yolunun yazarak çalışmak olduğunu hatırlatan Kurt, **"Onu yazarak mütalaa ettiğimizde ciddi anlamda istifade ediyoruz. Hazır basılmış eserleri elimizde bulundurduğumuz gibi bir taraftan da kendi yazdığımız kitapları ciltlettiriyoruz, kendi külliyyatımızı oluşturuyoruz"**

diyor. Hayatlarını yazmaya vakfedenler, Said Nursi'nin, sağlığında kimseden hediye kabul etmediğini, "

Yazılan risaleler bana şeker hükmüne geçer"

dediğini anlatıyorlar. Yaptıkları işi üstadlarının ifadesiyle kalemle ilim tahsil etme olarak tanımlıyorlar.

Fotoğraf: Tahsin

YAZARKEN, O UFUKTA YÜZÜYORUZ

Altan ışılandırılmış masalarda Osmanlıca risaleleri yazarak birebir kopyalamak suretiyle herkes kendi külliyyatını oluşturuyor. Divit ve mürekkep ile yazılan eserler kopyalama yoluyla çoğaltıldığı için herkesin külliyyatı eşit sayfada oluyor. Kullanılan divit uçlarını kendileri imal ediyorlar. Okurken de Osmanlıca okunan Risale-i Nur, yorumlanarak mütalaa yöntemiyle öğreniliyor. Bu yöntem ile hem üstadlarının önemle üzerinde durduğu Kur'an harflerinin muhafazasına çalışırken bir yandan da onun bıraktığı mirasa sahip çıkıyorlar. **"Yazı yazarken bir yandan da yazdığınız konuyu tefekkür ediyorsunuz, ilminiz artıyor"** diyorlar.

KÖYLERDE YAZMA SEFERBERLİĞİ...

Biraz da risalelerin yazılma serüvenine göz atalım. Risaleler, polis ve jandarma takibi altında binlerce evde kalemler gece gündüz çalışarak çoğaltılıyor. Sonra üstad yazılanlara bakıp tashihlerini yapıyor. Ondan sonra köylere gönderiliyor, oralarda çoğaltılıyor. Köylüsünden, esnafına, kadınıyla erkeğiyle binlerce insan bu teşebbüse katkı sağlıyor. Barla, Eğirdir, Atabey, Sav, Kuleönü, İslamköy başta olmak üzere Isparta'nın pek çok yeri Risale-i Nurları çoğaltma merkezi haline geliyor. Bu dönemde **600 bin nüsha çoğaltılarak** Anadolu'ya dağıtıldığı söyleniyor. Üstad, 1956 yılından itibaren, yalnız yeni harfleri bilen insanların da istifade edebilmesi için Risale-i Nur'un Latince olarak matbaalarda basılmasına izin veriyor.

KESE KÂĞIDI, KİBRİT KUTUSU

Eserlerin birçoğu hapishanelerde yazılıyor. Eğer üstad yeni bir risale yazmışsa diğer koğuşlardaki talebelerine ulaştırıyor, onlar çoğaltıyorlar. Odadan odaya koğuştan koğuşa risaleler kibrit kutularında, çaydanlık altlarında gidiyor. Ziyarete gelenlere bir şekilde ulaştırıyorlar ve dışarıda çoğaltılıyor. Bir gün Eskişehir hapishanesinde talebeleri tahliye olunca yalnız kalıyor. Eserleri kendisi yazıyor. Yazdıklarını ceketinin içine dikeyiyor. Oradan Kastamonu'ya sürgün ediliyor. Bir talebesine ulaşarak ona veriyor ve yazılanlar çoğaltılıyor. Hapishanelerde çoğunlukla onu talebelerinden ayrı bir hücreye koyuyorlar ve görüşmelerine izin vermiyorlar. Talebeleri yanına gelebilirse yazdıklarını onlara çoğalttırıyor. Soğuk buzlu bir koğuşta yanında yazdıracak kimse olmadığı için 15. Şua'yı kendisi yazıyor. Diğer koğuşlara ulaştırıyor. Bazen avuç içi kadar kâğıtlara yazılıyor. Kese kâğıdı, her türlü paket kağıdına

mektubun boş kalan bir tarafına yazılmış risaleler bulunuyor.

Fotoğraf: Tahsin

ESERLER DİLENCİ KILIĞINDA DAĞITILIYORDU

Kastamonu'ya yeni gittiği aylarda yeni bir eser telif ediyor. Emniyete getirildiğinde çoğaltılmamış olan bu risaleyi elinden alıyorlar. Bir ağacın altında oturarak risaleyi tekrar yazıyor ve ağacın kovuğuna saklıyor. Talebesi Çaycı Emin o risaleyi alarak çoğaltıyor ve diğer talebelere ulaştırılıyor. Diğer talebeler vesilesiyle risaleler Eğirdir'e oradan da Isparta'ya gönderiliyor. Isparta'da Şükrü Efe isminde bir talebesi **Hüsrev Altınbaşak**'a vermek üzere dilenci kılığında kapısını çalıyor ve polis tarafından sürekli gözetlenen

Altınbaşak

'a risaleler bu şekilde gönderilmiş oluyor. Üstadın erkek talebelerinin yanında bayan talebeleri de oldukça fazla. Eşlerine yazı yazarken mum tutan bayanların ya da gece gündüz hiç durmadan yazanların olduğunu öğreniyoruz.

AĞAÇ KOVUKLARINDA, DUVAR DİPLERİNDE YAZILANLAR...

Bediüzzaman Said Nursi'nin Nur Risalelerini yazarken talebeleriyle birlikte yaşadığı sıkıntıları anlatan birkaç olaya tanık olalım. Bir gün Isparta'da askerler Said Nursi'nin evini basıyorlar. Evinde üzerinde "Ramazan'a aittir" yazılı bir risale yakalanıyor. Askerler Ramazan'ın kim olduğunu soruyorlar. Üstad, "**Burada kasıt Ramazan ayıdır**" diyor, inanmıyorlar. Ramazan isminde okuma yazması olmayan bir çobanı buluyorlar ve 6 ay hapse mahkûm oluyor. Said Nursi, adam hapisten çıktıktan sonra kendisinden helallik istiyor. Eserler çok gizli çoğaltılıyor. Öyle ki teneke kutular arasında, ağaç kovuklarında, çeyiz sandıklarında saklanıyor.

[Şevin Ayaz - Yeni Şafak Gazetesi - 04.04.2010](#) {jcomments on}